

Lander en Inge

- Zijn 29 en 31 jaar.
- Wonen samen in Volkegem.
- Inge kreeg borstkanker in 2013. Lander, die journalist is, hield dat jaar een dagboek bij, dat nu uitgegeven is in boekvorm.

Lander: “Machteloos, zo heb ik me vaak gevoeld. Ik was bij alles betrokken, maar veel kon ik niet doen. De tumor zat in Inges lijf, niet in dat van mij. Ik kon enkel proberen te begrijpen wat het is om iets in je lichaam te hebben zitten dat je kapot maakt. Schrijven hielp me daarbij. Over de zinnen in mijn schriftjes had ik controle, over de kanker van Inge niet.”

Inge: “Het was een veelvoorkomende kanker die goed behandelbaar is. Toch dacht ik in het begin elke dag dat ik zou doodgaan. Bij de eerste consultatie zaten in de wachtzaal nog twee jonge vrouwen. Op een vreemde manier was dat een geruststelling: ik ben niet de enige.”

Lander: “Zoveel mensen krijgen kanker. Het is bijna te verwachten dat je er vroeg of laat zelf mee te maken krijgt. Maar niet als je nog geen dertig bent, samenwoont met je lief en aan kinderen denkt. We konden het bijna niet geloven. Plots word je gedwongen om na te denken over dingen waar je op onze leeftijd normaal niet mee bezig bent.”

Inge: “Ik heb echt gedacht dat Lander zou weggaan. Ik wist dat ik er lelijk uit zou zien. Dat ik een borst kon verliezen, dat ik Lander misschien geen kinderen meer zou kunnen geven. Ik voelde me schuldig. Mijn ziekte veranderde niet alleen mijn leven, maar ook dat van Lander.”

Lander: “Ik ben bang geweest om wakker te worden naast iemand die geen haar meer heeft, en voor wat de behandeling met onze relatie zou doen. Maar ik heb geen seconde gedacht om bij Inge weg te gaan. Zelfs toen ze kaal was, vond ik haar nog mooi.”

Inge: “Lander ging altijd mee naar het ziekenhuis, reed met me naar huis na de chemo, was erbij op elke consultatie... Hij stelde me gerust als ik de moed verloor, en omgekeerd, want ook voor hem was het zwaar. Dat je je pijn

en verdriet niet alleen moet beleven, maakt het draaglijk.”

Lander: “Sommige momenten zal ik altijd onthouden. Toen Inges haar begon uit te vallen, hebben we het in de badkamer van ons appartementje samen afgeschoren. Het was moeilijk en mooi tegelijk, we hebben zelfs nog staan lachen met het resultaat. Dat zal ik nooit vergeten. Net zoals de ochtend dat we naar het ziekenhuis reden om de borst te laten verwijderen. We hebben door het venster naar buiten staan kijken, tot Inge weggeroepen werd voor de operatie. Ik wist dat ik haar nooit meer terug zou zien met twee borsten.”

Inge: “De kans bestond lange tijd dat de behandeling borstsparend zouden zijn. Toen dat niet zo bleek, was dat toch even slikken. De eerste weken na de operatie waren heel vreemd. Wat hing mijn rechterborst daar nog te doen, zo alleen?”

Lander: “Natuurlijk vond ik Inge mooier met twee borsten. Maar als ik dat echt belangrijk vond, waren we nu geen koppel meer. Het went allemaal snel, gek genoeg.”

Inge: “Ik weet niet of ik die borst nog mis. Als dat ooit zo is, kan ik kiezen voor een reconstructie. Voorlopig laat ik het zo. We zijn jong, we steken ons geld liever in andere dingen. Maar de gedachte dat het kán, geeft troost.”

Lander: “Uiteraard hebben we veel verdriet gehad. We hebben samen gehuild en zijn sa-

men heel bang geweest, maar we hebben daarnaast ook samen gelachen en plezier gemaakt. Het voelt niet aan alsof we het zwaarste jaar uit ons leven hebben gehad.”

Inge: “De eerste twee weken na een chemosessie was ons huis onze leefwereld, maar van zodra ik me weer wat beter voelde, gingen we naar buiten. Op familiebezoek, naar concerten, op stap met vrienden... Het was een zwaar jaar, maar niet traumatisch. Ondanks alle ellende hebben we ook veel leuke dingen gedaan. Boos zijn we geen van beiden geweest. Dat heeft geen zin. We hebben mijn ziekte ook nooit als een strijd beschouwd. Tegen kanker kun je niet vechten. Kanker moet je ondergaan.”

Lander: “Het is zoals een boksmatch. Je krijgt voortdurend meppen en je moet zien dat je blijft rechtstaan. Maar veel terugslaan, kun je niet doen.”

Lander “Ja, ik ben bang geweest om wakker te worden naast iemand die geen haar meer heeft.”